

Punkt, og naar han har taget det, gjør han det til et interessant, besøfted Punkt, og det gjør han for vore egne Penge, og i den Tid, hvor det kniber for ham, kan han ganske rolig holde en stor Besætning paa denne Ø, indtil han faar en Befæstning opført, hvor han ønsker det. Det tror jeg nu ikke bliver ved Kjøbenhavn, men derimod ved Store Belt; indtil den Tid holder han ganske rolig en Besætning paa Sjælland, stadig væk for vore Penge. Jeg kan altsaa ikke se, at der er det Allermindste bundet. Vi begyndte med at være uinteressante, det vil sige ubesøftede, og endte med at blive interessante, det vil sige besøftede, ganske vist for vore egne Penge. Og opstaar der saa Krig og Rivninger mellem Stormagterne, er det atter os, der komme til at betale Gildet, medens de Andre slides om Landet. Om det er en smilende Udsigt, veed jeg ikke. Da vi altsaa have Udsigt til at blive interessante, forekommer det mig at være rimeligt, at vi begynde med at være interessante, og saa have vi dog en Chance for, at der er Nogle, der bryde sig om os og interessere sig for os, og saa er der paa den Maade en Mulighed for, at naar den Ene vil have os, vil den Anden forhindre det, og saa have vi en Chance for at bevare vor Selvstændighed. Det var nu dette Tilfælde, hvor der er Tale om, at en fremmed Magt; det andet er hvorledes vi ere stillede i det Dieblik, da der er en europæisk Konflikt paa Jærde, og der skulde blive Fare for, at vi blive inddragne i Konflikten. Saa er Spørgsmaalet atter: Er det det forsvarede Danmark eller ikke forsvarede Danmark, der staar paa Spil? Ja, da have vi faaet de for vor Stolthed overordentlig ydmyggende Meddelelser af den ærede Ordfører her ved 2den Behandling — Tiden tillod ikke at gjentage dem; jeg antager imidlertid ikke, at den ærede Ordfører i den Tid har skiftet Mening, skjøndt jeg ikke vil garantere derfor — altsaa, vi have faaet at vide, at vort levende Værn vilde ligefrem være en Ubehagelighed at have med i Felten for en Stormagt, da vore Tropper ikke ere saa krigsdygtige eller feltøvede som hans egne. Jeg tror nu, det er noget for beskedent. Jeg skal være den Sidste til at prale af den danske Hær, da jeg selv hører til den; men jeg tror dog, at det er at sætte os lidt for lavt; jeg tror dog, at saadant et Armeekorps er altid værd at tage med, om ikke for Andet, saa dog som Kanonføde. Det saae man med Bairerne i den fransk-tydske Krig; de havde ikke den samme Organisation som Preusserne, en anden Bevæbning, men de gik dog alligevel ganske godt med som Kanonføde. Men et

andet Forhold er det, at Danmarks Beliggenhed i en særlig Grad kan gjøre, at et saadant Armeekorps bliver ganske værdifuldt. Lad os tænke os en Krig, f. Ex. mellem England og Rusland eller mellem Tydskland og Frankrig. Hvad angaar Krigen mellem England og Rusland, da har en engelsk Militærforfatter erklæret, at under en alvorlig Konflikt vilde noget af det Første, som England vilde gjøre, være at bemægtige sig Danmark for derved at faae et Udgangspunkt, en Basis for sine Operationer i Østersøen. Og naar der opstaar en Konflikt mellem Tydskland og Frankrig og Frankrig har den betydelige Overlegenhed paa Søen, som det har, hvad vilde saa ligge nærmere, end at Frankrig henvender sig her med en passende Flaade og et lille Landgangskorps og; tvinger os til Alliance med sig, hvilket maaste i en overordentlig høj Grad er fordærveligt for vore Interesser. Derved ville de slippe for at overføre en stor Mængde Materiel, da de ville kunne faae Heste og andre Hjælpemidler, vi have her, og paa den Maade skabe sig meget betydelige Fordele. Det er en bekendt Sag, at i 1870—71 maatte Tydskland vente med at blotte sin Nordkyst, indtil det havde klaret sig, hvorledes Danmarks Stilling var. Jeg tror altsaa, at det er noget for lavt anslaaet, at vort levende Værn slet ikke vil være Noget værd. Jeg tror nok, at det vil være en Del værd. Det er imidlertid ikke blot Fæstningerne, som, efter hvad der siges, skulle være farlige for os, men ogsaa de store Skibe. Dem maa vi ikke have. Maa, vi have nu ikke mange tidssvarende store Skibe, jeg tror, at det er to: „Helgoland“ og „Ivar Hvitseldt“. Disse to Skibe erklæres af Ordføreren for at være ligefrem farlige for Danmarks Eksistens. Der er lige saa stor Fare ved dem som ved en Fæstning. Ja, saaledes staar der i Foredraget. Jeg kan ikke gjøre for, at de Konsekventer, som vil følge af denne Udtalelse, ville blive underlige, men jeg skjønner ikke rettere, end at vi saa snart som muligt og i ethvert Tilfælde, saa snart der er Tale om, at der kan udbryde en europæisk Konflikt, maa sænke disse to Skibe eller paa andre Maade gjøre dem ubrugelige; thi udbryder der en europæisk Konflikt, indeholder disse store Skibe den samme Fare for os som Fæstningerne. Det ene af disse Skibe „Ivar Hvitseldt“ er opkaldt efter Søhelten, som gaaende ud fra den naive Betragtning, man den Gang nærede, at store Skibe kunde være til Værn og Beskyttelse for Danmark, opoffrede sit Liv med sit Skib for ikke at